

skapande *fyra* dagar före solens, svarade dem, att man kunde erkänna bibelns berättelse med det vilkor att man erkände, att det namnkunniga *Fiat lux* ej skapade mer ljus, än man erhåller under *en mörk natt*. Denna författares tolkning skulle ganska bra passa in på Neptunus, en föga upplyst värld, jemförd med vår — som är det i så hög grad!

Men då dessa okända väsendens ögon äro ojemförligt mycket mer känsliga än våra, följer deraf, att dessa invånare, långt ifrån att befinna sig i en ständig skymning, såsom man till en början skulle vara frestad att tro, sannolikt njuta af rikare och mer omvexlande skådespel än vi. Ej nog med att stjärnhimmelen icke för dem slocknar från solens uppgång till hennes nedgång; ej nog med att dagens praktfulla stjärna (relativt taladt) tillåter dem att följa henne genom alla zodiakens hus, utan sannolikt förekomma dessutom tusen ljusvexlingar på morgon- och aftonhimmelen, bland de för oss osynliga elektriska och magnetiska fenomen eller bland de naturens skönheter som blifvit spridda öfver denna planets yta; alla föremål, med ett ord, som falla inom synsinnets område, böra meddela dem relativt liffigare och vekare intryck.

Solljusets intensitet på de olika planeterna motsvaras af värmeintensiteten som meddelas dem från solen; men då elementerna som grunda en planets värme äro talrikare och beroende af flera invecklade krafter, än som inverka på hans belysning, lemnas vi i ovisshet om hans värmeförhållanden. Det är därför vi, — i stället att med den gode D:r Whewell säga, att Neptunus är en öken af ismassor och evig död; i stället att tro, det ej det uslaste infusionsdjur skulle kunna lefva der, på grund af den stränga köld som råder på denna värld; i stället att påstå, det ej ett enda fysiologiskt vilkor finnes som skulle kunna tillstädja ett enda grässtrås tillvaro —, våga påstå, att Neptuni invånare känna sig ganska hemmastadda på sin värld, att de hvarken äro förfrusna eller blinda